

Ο Άντρας και η Μαργαρίτα

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε ένας άντρας στο Berningham της Αγγλίας. Αυτός ο άντρας ήταν είκοσι οχτώ χρονών, ζούσε μόνος του και του άρεσε να φοράει μαύρα παπούτσια με άσπρες κάλτσες και μπλε ρούχα, ήταν όμορφος και κομψός. Είχε μαύρα μαλλιά και γαλαζοπράσινα μάτια. Το χόμπι του ήταν να ζωγραφίζει.

Μια μέρα αποφάσισε να φυτέψει έναν κήπο που να έχει λουλούδια και λαχανικά. Δεν πέρασε ούτε μια ώρα και πήγε στο φυτώριο να πάρει μερικά λουλούδια όπως: μαργαρίτες, παπαρούνες και άλλα πολλά. Μόλις τα φύτεψε πήγε και πήρε σπόρους για τα λαχανικά. Πέρασαν κάμποσες μέρες και τα λαχανικά είχαν μεγαλώσει. Ο άντρας πήγε και έκοψε λίγο μαρούλι και λίγες ντομάτες για τη σαλάτα του.

Πέρασε μια εβδομάδα και τη Δευτέρα το πρωί ξέσπασε μια καταιγίδα. Η καταιγίδα αυτή προκάλεσε πολλές καταστροφές. Τα λουλούδια και τα λαχανικά ξεριζώθηκαν αλλά μόνο μια μαργαρίτα έμεινε ζωντανή, ούτε μια παπαρούνα, ούτε ένα μαρουλάκι δεν έμεινε ζωντανό. Ο Άντρας στεναχωρήθηκε πολύ αλλά έμεινε και με μια απορία «Πώς μπόρεσε και έμεινε στο χώμα;» είπε. Χωρίς καμία σκέψη, πήρε ένα μπολάκι, έβαλε χώμα και νερό την έβγαλε από εκεί την μαργαρίτα την έβαλε στο μπολάκι και μπήκανε στο σπίτι.

Ο Άντρας πότιζε συνεχώς τη μαργαρίτα και την έβγαζε που και που έξω για να τη δει ο ήλιος. Ο ίδιος ανακάλυψε ότι η μαργαρίτα είχε δυνάμεις. Πήγε να την κόψει στα δύο αλλά με τη δύναμη που είχε το κοτσάνι της έσπαγε το ψαλίδι. Το ίδιο γινόταν και με το πιρούνι. Όταν πήγαιναν βόλτα μαζί άλλοι άνθρωποι τον κοροϊδεύαν που έχει κατοικίδιο μια μαργαρίτα. Ο άντρας τους αγνοούσε αλλά αυτοί δεν σταμάταγαν. Ο άντρας νευρίασε και πήγε στην αστυνομία αλλά δεν μπορούσε να κάνει κάτι. Ο ίδιος πήγε σπίτι του και δεν ξαναβγήκε ποτέ με την μαργαρίτα αλλά μόνος του.

Πέρασαν πολλά χρόνια και η μαργαρίτα μαράθηκε και πέθανε. Ο άντρας στεναχωρήθηκε πολύ, δεν είχε όρεξη για τίποτα, είχε πέσει σε κατάθλιψη. Το χρέος του ήταν μεγάλο. Ήρθε ο Μάιος, η κατάθλιψη πέρασε, βρήκε μια άλλη μαργαρίτα που και αυτή ήταν σαν την άλλη δυνατή. Ήθελε κι άλλη παρέα οπότε βρήκε σύντροφο, ζούσανε μαζί και την μαργαρίτα την είχαν σαν παιδί τους. Ο άντρας έκανε κάποιους φίλους. Οι φίλοι του όμως δεν του φερόντουσαν καλά. Συνέχεια τον βρίζανε και τον κοροϊδεύανε, ώσπου μια μέρα τον βρήκανε σε ένα στενάκι πεσμένο κάτω χωρίς τις αισθήσεις του.

- Ε ξύπνά! Γιατί είσαι κάτω;
- Τί του φωνάζεις ρε, νομίζεις θα σου απαντήσει;
- Σωστό και αυτό.
- Πρέπει να φωνάξουμε ένα γιατρό!
- Ωραία, παίρνω το νοσοκομείο να φέρουν ένα ασθενοφόρο!
- Πέρασαν δεκαπέντε ολόκληρα λεπτά και το ασθενοφόρο είχε έρθει. Τον πήρε και τον πήγε στο κέντρο υγείας.

Οι γιατροί κάνανε ότι καλύτερο μπορούσαν αλλά δεν τα κατάφεραν και έτσι ο άντρας έφυγε από τη ζωή. Οι φίλοι του στεναχωρήθηκαν πολύ κι ας δεν τον ήξεραν καλά. Όταν το έμαθε η γυναίκα του άρχισε να κλαίει και να ουρλιάζει. Η μαργαρίτα είχε μαραθεί κι αυτή και έτσι η γυναίκα του και οι φίλοι του του οργάνωσαν κάτι για να τον τιμήσουν. Μετά από λίγους μήνες από τη στεναχώρια της πέθανε και η γυναίκα του και της οργάνωσαν και αυτής κάτι για την τιμήσουν.

ΤΕΛΟΣ!

Γρινιεζάκης Νικόλας, ΣΤ΄, Δημοτικό Σχολείο Μυρτιάς